

han overtages af en yngre veninde, Thit tilgav hende ikke.

Thit Jensen rejste meget, Norge, Island, Amerika, Australien, lidt kærlighed var der alle vegne, og man under hende de hede nætter med en styrmand på båden til Australien.

Bogens sidste uddrag er fra 1927, 30 år før hendes død, de store romaner blev senere hendes form for dagbog og selvudlevering.

»Jeg længes« er fascinerende læsning. Jens Andersen er tydeligt indtaget i sit emne, og vi skylder ham tak for denne udgivelse.

Ny Paludan-Müller

Abraham Pais: *Niels Bohr's Times*, In Physics, Philosophy, and Polity. (Clarendon Press, Oxford, 1991). 565 s., 25 £.

Denne bog går dybere i beskrivelsen af fysikken i Niels Bohrs indsats end de fleste, og enkelte afsnit (hensynsfuldt mærket med *) må nok overspringes af dem, der måtte mangle visse forkundskaber i matematikken og fysikken. Forf. er en hollandsk-amerikansk fysiker, der selv var Bohr-elev og åbent bekender sin begejstring for læremesteren. Bogen har allerede fremkaldt en polemik fra yngre amerikanske fysikeres side (Jeremy Bernstein, gengivet i *Weekendavisen* 15/11 1991). Indvendingerne genopliver Bohr-Einstein-debat-ten, men nu med spørgsmålet: »Hvad var det egentlig, Bohr udrettede?« Måske bunder spørgsmålet snarere i en vis misundelig misnøje med kvantemekanikkens teoretiske fundament (og især »københavninterpretationen«), parret med en irritation over, at dette fundament faktisk stadig fungerer glimrende. Alene dette forhold viser, at bogen også rammer ind i en central, moderne debat blandt fysikere. Kritikerne sky-

der dog nok skævt ved uden videre at nedskrive Bohrs indsats, sammenlignet med Einsteins. Kvanteteorierne har uden sammenligning haft større indflydelse på den moderne fysik end relativitetsteorien, som Bohr endda selv fandt tilhørte den *klassiske fysik* (s. 16). Dette kan måske være nøglen til problemets løsning; Einstein var snarest den sidste store af de gamle og Bohr den første store blandt de nye. Deraf Einsteins mange strålende, fejlfri afpudsninger af det gamle fundament inden for mekanikken sat over for Bohr's famlende og ofte forkerte forsøg inden for en ny tænke måde. Pais behandler også det danske miljø og Bohrs afstamning og familiens forgrening indgående; næsten for indgående. I fremstillingen føler man undertiden, at Pais har taget for meget ved lære af Bohr i henseende til at fremsætte tanker, som først skal behandles senere; men det skal ikke skjule, at dette er en væsentlig bog.

Søren Balle

Gunver Skytte: *Kr. Sandfeld. En hovedperson i dansk lingvistikshistorie*. (Studier fra Sprog- og Oldtidsforskning, nr. 316). Udgivet af Det Filologisk-historiske Samfund, 100. bind, årgang 1990. (Museum Tusulanums Forlag, København 1991). 139 s., ill.

Det er i år 50 år, siden romanisten Kr. Sandfeld døde, knap 70 år gammel. Umiddelbart forbindes hans navn i dag først og fremmest med et kolossalt belægsmateriale, anvendt af Knud Tøgeby i dennes *Fransk Grammatik*, og (vel især blandt sproghistorisk interesserede) med standardværket *Sprogvidenskaben*, men – drevet af humanistens fornemste og mest grundlæggende kraft *nysgerrigheden* påviser Gunver Skytte